

Odpiranje nove cone na mestu tega, kar smo v Časih imenovali spletna umetnost

V Času zasičenim s hiperpovezavami, transformacijami individuuma v dividuum, razpršenimi scenariji, med katerimi spretno krmarimo in znotraj katerih iščemo primerne maske iz bazena ponudbe, se zdi ranljivost bistvena. Nakazuje namreč krizo nekega diagrama občutljivosti. S tem pa seveda množstvo njenih izraznih načinov in kartografij pomenskosti. Kot ugotavlja Suely Rolnik, z zavračanjem šibkosti utišamo željo po ustvarjanju in povzročimo občutja ponižanja in sramu, ki blokirata vitalne procese. Kar pa seveda nakazuje, da tematizacija srečanja, naključja in odziva posameznika na drugega danes pridobiva tudi nove razsežnosti. Prav te razsežnosti se vedno znova in morda celo vse bolj osredotočeno vrivajo v delo Annie Abrahams. Ne gre več samo za ponavljanje naučenih, utrjenih vzorcev obnašanja, še manj za poskus ponovitve. Prej ga je mogoče ugledati kot neslišen, a jasen klic o možnem - o skrenitvi naše lastne pozornosti, naše lastne pripravljenosti za prepuščanje, odkrivanje in spoznavanje potencialnosti našega vedenja in odzivanja. Da bi to preseglo ustaljene, predhodno ustvarjene predloge, je potrebno dopustiti razliko. Potrebno je ugledati našo lastno ranljivost, razkriti šibkost, ki se zdi vse bolj potlačena, zatrta ... Narediti korak nazaj in se hip za tem pognati v objem nedoločenega, nepoznanega in tujega. Svet ni oblikovan, ampak je v procesu oblikovanja. V procesu, v katerega vstopamo kot aktivni udeleženci. Nedoločenost, v kateri zeva tujost, je morda strašljiva, a hkrati neskončno vznemirljiva. Tujost naše lastne prihodnosti. Tujost vsake nove pa tudi ponovne relacije. Umetnica nas vabi, da namesto s strahom oziroma kot ponovitev v relacije in situacije vstopamo čuječno in tako dopustimo, da v potencialnosti odkrivamo in razbiramo nove razsežnosti. Lepoto nekega srečanja in približevanja, ki je vselej tipajoče, vselej odprto. Je povabilo.

Ustvarjene odprte strukture in povabilo k vstopu. Umetnično delo je tako mogoče celo razumeti kot način »hackanja«. Razprtje neke druge cone nekdanjega netarta. Ta več ni ujeta le v virtualni svet, tudi ne raziskuje samo njegovih vtisov na realnost, temveč še bolj rezko tuli v prostor vmesnosti, realnega /virtualnega, preteklega / sedanjega. Nagovarja nas k odgovornemu, čuječnemu, pozornemu, občutljivemu vstopanju, razbiranju, delovanju, reagiranju. Tudi takrat, ko postajamo priča nekemu preteklemu dogodku, ko interpretiramo ponujene materiale, jih sestavljamo, povezujemo in "razumemo".

Jasmina Založnik
Julij 2014